

DE LAATSTE NACHT

Allerheiligen !

Somber klonken de klokken over Brugge.

't Volk stroomde ter kerke en bezocht dan de dodenakker, om nogmaals naar vrome gewoonte de overledenen te herdenken.

't Was avond.

Dreigend rees daar de gevangenis. Gewapende schildwachten stapten voor 't gebouw heen en weer.

Morgen zou de wacht verminderd worden, want dan waren de gevangenen, die nu het strengst bewaakt moesten worden, gerecht.

Menige burger, al kon hij geen blik binnen de vesting werpen, wandelde er toch voorbij, en hij dacht aan de veroordeelden, wier laatste nacht thans aanbrak.

Bakelandt sliep de laatste nacht van zijn leven weinig of niet.

Wraakzucht laaide nog in hem op.

Geen ootmoed rees in zijn hart, geen berouw was er bij die verdorven kerel.

Tegen de morgen werd Bakelandt echter onrustiger... Soms sloeg hij zich voor 't hoofd en zuchtte diep... Hij wist dat zijn uur naderde... dat hij 't grote ogenblik niet meer verschuiven kon.

Weldra hoorde men hamergeklop.

Kwam men hem halen ?

Nu reeds ?

Maar Bakelandt zag een mens en onmiddellijk wilde hij weer onverschillig zijn, zoals hij ook altijd was geweest, wilde hij ieder overbluffen door hetgeen sommigen moed noemen, maar eigenlijk vrees is, vrees om zich de toestand goed voor te stellen, er rustig over na te denken.

Bakelandt verkeerde in dezelfde staat als een dronkaard, die niet meer denken kan!

— Is het tijd? vroeg hij aan de gevangenbewaker.

— De tijd nadert toch.

— 't Is goed! Dat men er maar gauw mede gedaan make, hoe eer hoe liever, hoort ge het.

— Alles is vastgesteld. Begeert ge nog te eten?

— 't Galgenmaal! Ja, ik wil eten.

— Wat?

— Mag ik kiezen?

— Ja.

— Laat eens zien! Geef me een duifje en een goed glas wijn. Ge zijt een brave kerel.

— De priester is daar voor u.

— De priester!

Even aarzelde de roverhoofdman, maar de boze geest behield de overhand.

— Ik wil hem niet zien, zei de veroordeelde.

Bakelandt nuttigde zijn maal... maar hij liet een deel der spijzen staan.

Men sneed zijn kiel aan de hals open, zonder dat hij zich hiertegen verzette.

Wat ging er in zijn binnenste wel om?

Zijn gelaat was bleek en had een wrede uitdrukking.

Ook de andere gevangenen werden gereed gemaakt voor hun laatste tocht.

Terwijl men Isabella de lokken afsneed, weende ze bitter.

De priester vertroostte en bemoedigde haar.

Francisca Ameye trilde als een espenblad. Zij was ook zeer somber gestemd.

Sander Daneel en de andere eens zo wrede kerels, de moordenaars van 't Vrijbos, geleken kinderen nu en aenigeen onder hen verborg zijn tranen niet.

Nogmaals spraken ze hun biecht en aan een altaar in de gevangenis opgericht, onder de bewaking van soldaten en zo dat ze elkander niet konden zien, ontvingen ze de H. Communie.

De aalmoezenier was tot tranen toe bewogen.

Wat al verwoeste levens hier!

Slachtoffers van zedeloze opvoeding, van zedeloosheid, van drank, van goud dorst.

Boutquin, de beul, verscheen.

De overste der gevangenis ontving hem en liet hem een stuk tekenen.

Op de koer hoorde men 't gestamp van paarden. Schril klonken de hoefijzers op de harde keien. Daar stond de gevangeniskar al gereed.

Soldaten waren opgesteld, om de veroordeelden te begeleiden.

't Was nu bij elven!

— 't Is tijd, sprak de beul.

Daar binnen hoorde men gesnik en geweeklaag.

't Was tijd... tijd om die jonge meisjes, die nog kloeke kerels, vaders som-

mlgen, echtgenoten, om hen allen uit de samenleving te stoten, hen te doen boeten voor een gruwelijk bestaan.

't Was tijd voor de ontknoping van alles wat in 't arme Vlaanderen geschied was!

En de soldaten traden de cellen binnen en bonden de veroordeelden en leidden ze dan op de koer naar de karren.

Vier voertuigen stonden nu gereed om weg te rijden. Daar zaten ze, de gevangenen... Ze hoorden een gegons... 't gegons van het volk, dat uit de vier hoeken van Vlaanderen naar Brugge gestroomd was en reeds ongeduldig werd om 't wrede schouwspel te zien.

— Alles is gereed, zei Boutquin.

Hij gaf een teken.

De zware gevangenisdeuren krijsten op hun scharnieren, de paarden werden aangezet, de karren rolden heen, de straat op, naar het schavot op de Grote Markt.

De deuren vielen weder toe...

't Werd weer doodstil binnen 't somber gebouw, waar in de laatste tijd zoveel gemjammerd was geworden!

DE TERECHTSTELLING

Elf slagen galmden uit de oude Halletoren!

— Daar zijn ze, daar zijn ze! weerklonk het van ginds op de daken, want zij, die hoog zaten, en over de andere gebouwen heen keken, zagen de stoet naderen.

— Daar zijn ze! donderde het over de Markt.

En ieder rekte de haar en een heftige beweging ontstond onder het volk.

Vier karren rolden aan langs de weg door soldaten afgezet.

Een priester zat op 't eerste voertuig, tussen Bakelandt en Pé Bruneel.

De roverhoofdman zag onverschillig om zich heen.

Ja, hij scheen in dit vreselijk ogenblik nog met de dood te spotten.

Of ging er iets in zijn hart om, iets dat hij verdoven wilde?

Maar op de overige rovers had 't gezicht van 't schavot een gans andere uitwerking.

Sommigen verbleekten, anderen weenden.

't Volk diep onder de indruk hield zich doodstil.

Bakelandt ontstak een pijp...

't Was een laatste gunst, die mer hem toestond, hij rookte hartstochtelijk.

— We zijn er, sprak hij onverschillig, toen de karren stil stonden. Wat een volk! mompelde hij, brutaal rond zich blikkend. Vroeger beefden ze voor mij, en nu...

Bakelandt was gekleed in een rood hemd, ook Simpelaere, Francisca Ameye en Isabella Van Maele droegen zulk een kleed.

Ze zaten daar met de hals bloot, aangestaard door duizenden.

De rovers stegen af.

THE FIRST SETTLEMENTS
IN THE
NARVELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955